

Arrest

nr. 293 319 van 25 augustus 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. EL MALKI
Keizerslaan 15/5
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 maart 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 februari 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 maart 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. ISTAS, die *loco* advocaat A. EL MALKI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 augustus 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, in functie van haar nonkel van Italiaanse nationaliteit.

1.2. Op 17 februari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.08.2022 werd ingediend door:
(...)*

*om de volgende reden geweigerd:*3

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Italiaanse nonkel, de genaamde E.B., M. (...) (RR. (...)) in de hoedanigheid van ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van mijnheer.

Gezien tussen betrokkene en de referentiepersoon geen verwantschapsband is vast te stellen die is opgevat in artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 dient toepassing gemaakt te worden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat: Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat:

§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

Ter staving van de bovenstaande voorwaarden legt betrokkene volgende documenten voor:

*-geldverzendingen via RIA tussen betrokkene en de referentiepersoon dd. 28.12.2019 (100 euro), 4.02.2020 (102 euro), 17.03.2020 (100 euro), 26.04.2020 (100 euro), 28.05.2020 (100 euro), 22.06.2020 (100 euro), 26.09.2020 (100 euro), 22.10.2020 (100 euro), 27.11.2020 (100 euro)
- 2 geldverzendingen via RIA dd. 5.07.2020 (122 euro) en 26.08.2020 (100 euro), echter is de kopie van het verzendbewijs onvolledig waardoor de afzender en bestemming niet te identificeren is*

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de Italiaanse referentiepersoon reeds sinds 27.06.2018 ononderbroken in België verblijft. Betrokkene daarentegen heeft zich voor het eerst in België aangemeld op 30.08.2022 voor onderhavige aanvraag gezinshereniging. Uit het mailverkeer van de gemeente blijkt dat betrokkene al reeds eerder in 2021 zich in België heeft gevestigd, doch kan deze verbijfshistoriek niet met zekerheid vastgesteld worden gelet betrokkene heeft nagelaten toen zijn verblijf te regulariseren. Een begin van bewijs dat betrokken reeds eerder in België was, dan de onderhavige aanvraag gezinshereniging, is het huidige paspoort van betrokkene ((...)) dat afgeleverd is op 01.07.2022 op het Marokkaanse consulaat te Antwerpen.

De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om "overeenkomstig zijn nationaal recht" de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of

vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin ofte zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Echter in deze dient dus te worden vastgesteld dat de EU-burger reeds geruime tijd gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer. Hij liet zich daarbij ook vergezellen door zijn echtgenote en kinderen. In die zin hoeft betrokkene geen vergemakkelijkte toegang te krijgen tot België om de 'eenheid van familie' van de referentiepersoon te vrijwaren. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn. Niets wijst er op dat de referentiepersoon zich ertoe zou gedwongen zien België of de Europese Unie te moeten verlaten indien betrokkene niet gemachtigd zou worden tot verblijf.

Voor zover betrokkene wenst aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon van in het land van herkomst tot aan de komst naar België en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, heeft betrokkene allerhande geldverzekeringen tussen hem en de referentiepersoon voorgelegd die dateren van de periode 28.12.2019 - 27.11.2020. Er dient opgemerkt te worden dat de tijdsperiode tussen de laatste geldverzekering en de aanvraag gezinshereniging meer dan anderhalf jaar betreft. Van welke middelen betrokkene leefde in de tussentijd is niet duidelijk. Er kan dan ook bezwaarlijk worden gesteld dat betrokkene afhankelijk was van de ondersteuning van de referentiepersoon om in zijn levensonderhoud te voorzien direct voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging. Verder werden ook geen bewijzen voorgelegd dat betrokkene daadwerkelijk onvermogen was wat betreft financiële middelen en onroerende goederen in het land van herkomst.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen stukken werden voorgelegd.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat betrokkene in België niet gezamenlijk gevestigd is met de referentiepersoon. Betrokkene is woonachtig op het adres (...) te Kortrijk, daar waar de referentiepersoon woonachtig is met zijn echtgenote en kinderen op het adres (...) te Antwerpen. Op zich is samenwonen niet vereist, doch dienen we te kunnen vast stellen dat betrokkene heden een gezinscel vormt met de referentiepersoon. Dat kan in casu niet blijken. Betrokkene heeft nagelaten dergelijke bewijzen van de gezinscel met de referentiepersoon spontaan voor te leggen. Het kwam aan betrokkene toe zijn aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er betrokkenes aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt zijn aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt betrokkene aan zijn dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon en zijn gezin zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon. Evenmin kan blijken dat betrokkene heden een gezinscel vormt met de referentiepersoon, ondanks dat zij niet gezamenlijk woonachtig zijn. Derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangepaste afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone

affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen van betrokkene in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 47/1, 47/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens het beginsel van 'fair play' geschonden acht en meent dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.1.1. De verzoekende partij zet haar eerste middel uiteen als volgt:

"En ce que, la partie adverse rejette la demande de la partie requérante sans motiver valablement cette décision et sans prendre en compte l'ensemble des éléments de la cause ;

Alors que, toute décision doit être motivée en droit et en fait de manière exacte et prendre en compte l'ensemble des éléments pertinents de la cause ;

1. Considérant que la motivation formelle des actes administratifs constitue une formalité substantielle consistant en l'indication, dans l'instrumentum d'un acte administratif, des motifs de droit, c'est à dire des dispositions normatives dont fauteur de l'acte fait application, et des motifs de fait, à savoir les circonstances qui ont présidé à son adoption, qui constituent le fondement de cet acte ;

Que cette obligation a été généralisée par la loi du 29 juillet 1991 à tous les actes administratifs individuels;

2. Considérant que le but des dispositions légales précitées est d'astreindre l'administration "à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité" et que "l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constitue aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement, c'est-à-dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs" (Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737) ;

Que la motivation formelle doit être adéquate comme le précise l'article 3 de la loi 29 juillet 1991 ;

Que le respect de cette exigence doit s'apprécier au regard du principal objectif de la loi, à savoir, permettre au destinataire d'un acte administratif de comprendre les raisons de fait et de droit qui ont conduit l'administration à adopter l'acte en question et, par voie de conséquence, lui permettre de mieux apprécier la légalité et la pertinence de cette décision et donc aussi de l'opportunité de le contester en justice. (C.E. 14/06/2002, n° 107.842) ;

3. Considérant que le principe de proportionnalité constitue une application du principe du raisonnable et requiert un rapport raisonnable de proportionnalité entre les motifs de fait fondant un acte administratif et son objet ;

Que le devoir de minutie impose à l'administration de « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (C.E., 23 février 1996, n° 58.328), ce devoir requiert, en outre, que l'administration procède à « un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision ». (C.E., 31 mai 1979, n° 19.671) ;

Que « l'obligation matérielle de prudence requiert que lors de la préparation et de la prise d'une décision des autorités, tous les facteurs et circonstances pertinents soient soupesés. La prudence lors de la

découverte des faits et l'exigence d'un examen prudent constituent un élément essentiel de droit » (CE n° 130.662, 27 avril 2004, A.P.M. 2004, liv.5, 99) ;

4. Considérant que la motivation de la décision attaquée peut être résumée comme suit :

- La partie requérante ne démontrerait pas qu'elle était dans une situation au pays d'origine ou de provenance qui aurait nécessité sa prise en charge le regroupant ;
- Elle ne prouverait pas le ménage commun avec le regroupant ;
- La partie requérante n'aurait pas démontré former une cellule familiale avec le regroupant ;
- Il n'y aurait pas de violation de la liberté de circulation du regroupant UE car rien ne prouverait qu'il devrait quitter le territoire UE si la partie requérante n'était pas autorisée au séjour ;

Que cette motivation ne peut pas être suivie tant en la forme que matériellement ;

5. Considérant, première branche, que toute autorité administrative est tenue à une obligation de prudence et à un devoir de minutie ;

Qu'en vertu de ces principes, avant d'adopter une position, l'autorité administrative doit rechercher et prendre en compte l'ensemble des éléments pertinents de la cause ;

Que tel n'a pas été le cas dans le traitement de la demande de titre de séjour de la partie requérante ;

Que la partie adverse soutient que la partie requérante n'aurait pas démontré qu'elle était à charge du regroupant UE avant son arrivée en Belgique ;

Qu'elle fonde cette position sur le fait qu'entre le dernier virement de son oncle (Pièce 4) et la demande de regroupement familial, il s'est écoulé environ 1 an et demi de sorte qu'il est impossible de déterminer comment cette dernière a pu subvenir à ses besoins avant son arrivée en Belgique ;

Que cette position se fonde sur une analyse volontairement négative du dossier de la partie requérante ;

Qu'ainsi qu'il ressort du dossier administratif et de la décision contestée, dès 2021, des mails de la commune démontrent que la partie requérante est en Belgique ;

Que les conclusions de la partie adverse résultent d'une analyse de mauvaise foi du dossier administratif ;

Que dès lors qu'elle était en Belgique, la partie requérante pouvait compter sur l'aide directe du regroupant et des autres membres de sa famille ;

Qu'en soutenant qu'il était impossible de terminer les moyens utilisés par la partie requérante pour vivre pendant 1 an et demi, la partie adverse a commis une erreur manifeste d'appréciation ;

6. Considérant que la partie adverse soutient que la partie requérante n'aurait pas démontré être sans moyen d'un point de vue financier ou de biens immobiliers au Maroc ;

Que toutefois, la loi exige du demandeur de simplement démontrer qu'il est à charge du regroupant ;

Que de la même manière, l'annexe 19ter exige du demandeur d'apporter : « Preuve à charge de l'UE rejoint ou preuve faisant partie du ménage de l'UE dans le pays d'origine » ;

Qu'à la lecture de la loi et de l'annexe 19ter, il est impossible pour un demandeur de titre de séjour ne pratiquant pas le droit des étrangers belge de deviner qu'il doit démontrer ne pas avoir de revenus ou des revenus insuffisants dans son pays d'origine ;

Qu'en vertu de son obligation de prudence et de minutie, il revient à l'autorité administrative d'explicitier les documents qui sont nécessaires pour juger le bien-fondé d'une demande de titre de séjour ;

Qu'en ne précisant pas les documents nécessaires la partie adverse a commis une erreur manifeste d'appréciation et violé ses obligations de prudence et de minutie ;

Qu'en exigeant de surcroît que la partie requérante démontre qu'elle était sans ressources d'un point de vue financier ou immobilier dans le pays d'origine pour la première fois dans la décision contestée, la partie adverse rajoute une condition à la loi ;

Qu'à tout le moins, elle a manqué à son devoir de prudence et de minutie en ne donnant pas des informations claires à la partie requérante ;

Qu'en effet, il ressort de l'annexe 19/er du 30.08.2022 que la partie requérante avait apporté les preuves qu'elle était à charge du regroupant ou membre de ménage dans le pays d'origine (Pièce 4) de sorte qu'elle a pensé qu'elle avait donné suffisamment d'informations ;

Qu'elle a ainsi été induite en erreur par la partie adverse au regard de ses attentes ;

Que si la partie adverse ne s'estimait pas suffisamment informé ou le document produit suffisamment clair, elle aurait dû inviter la partie requérante à apporter des précisions complémentaires ;

Qu'à défaut de l'avoir fait, la partie adverse a manqué à son obligation de prudence et de minutie et du principe de fair-play ;

*7. Considérant que l'article 47/3, §2, alinéa 2 de la loi du 15.12.1980 dispose que :
«(...)» ;*

Qu'il ressort de cette disposition que la preuve de la condition « à charge » ou « de ménage commun » peut être prouvée par tout moyen approprié ;

Qu'en l'espèce, la partie requérante a apporté la preuve des virements effectués par son oncle pendant de nombreux mois ;

Que les versements variaient entre 100 € et 122 € ainsi qu'il ressort de la décision contestée ;

Que le versement d'une somme d'argent importante démontre que le demandeur est à charge du citoyen UE ;

Que la Cour de Justice de l'Union européenne a dit pour droit qu'il s'agissait d'un élément qui permettait de déterminer que le demandeur était à charge : « Or, le fait que, dans des circonstances telles que celles de l'affaire au principal, un citoyen de l'Union procède régulièrement, pendant une période considérable, au versement d'une somme d'argent à ce descendant, nécessaire à ce dernier pour subvenir à ses besoins essentiels dans l'Etat d'origine, est de nature à démontrer qu'une situation de dépendance réelle de ce descendant par rapport audit citoyen existe. » (CJUE, arrêt n° C-423/12 du 16 janvier 2014, Flora May Reyes, § 24 » ;

Que le salaire moyen mensuel marocain est d'environ 385 € ;

Que les virements effectués par le regroupant étaient supérieurs à 1/4 du salaire moyen marocain ;

Que l'importance de cette aide suffit à démontrer que la partie requérante était à charge de son oncle dans le pays d'origine ;

Qu'en soutenant que la partie requérante ne démontrait pas la condition « à charge », la partie adverse a commis une erreur manifeste d'appréciation ;

8. Considérant que la partie adverse soutient que la partie requérante ne cohabitait pas avec le regroupant, elle n'aurait en outre fourni aucune preuve démontrant qu'elle formait une cellule familiale avec ce dernier ;

Que toutefois, ainsi qu'il ressort de la décision contestée, la cohabitation n'est pas exigée par la loi ;

Que la partie requérante vit avec un autre membre de sa famille et celle de son oncle (Pièce 5) ;

Que la partie requérante est le neveu du regroupant qui lui a envoyé régulièrement de l'argent pour subvenir à ses besoins primaires ;

Que par la suite, il s'est porté garant de la partie requérante en acceptant d'être la personne de référence pour un regroupement familial en Belgique ;

Qu'en conséquence, il est indéniable que la partie requérante et le regroupant forment une cellule familiale;

Qu'en soutenant le contraire, la partie adverse a commis une erreur manifeste d'appréciation ;

Que pour l'ensemble de ces motifs, le moyen est sérieux et fondé en sa première branche ;

9. Considérant, deuxième branche, que l'article 8 de la CEDH prévoit que : «(...)» ;

Qu'ainsi selon le Conseil d'Etat, le fait de refuser un titre de séjour et de délivrer un ordre de quitter le territoire à une ressortissante syrienne venue rejoindre sa sœur en Belgique est constitutive d'une atteinte à l'article 8 de la Convention EDH (C.E., arrêt n° 100.587 du 7 novembre 2001) ;

Que l'intégration sociale dans le pays dans lequel un étranger réside est un élément positif que la Cour EDH prend en considération positivement (CEDH, 9 octobre 2003, Slivenko c. / Lettonie, § 95) ;

Considérant que l'article 58 de l'arrêté royal du 08.10.1981 dispose que : « A l'exception de l'article 45, les dispositions du chapitre Ire relatives aux membres de la famille d'un citoyen de l'Union visés à l'article 40bis, de la loi, sont applicables aux autres membres de la famille visés à l'article 47/1, de la loi. Toutefois, le Ministre ou son délégué favorise leur entrée et leur séjour sur le territoire du Royaume et ce, à l'issue d'un examen individuel et approfondi de leur demande. » ;

Que l'article 42, § 1er de la loi du 15.12.1980 s'applique aux autres membres de la famille d'un citoyen de l'UE ;

Considérant que l'article 42, § 1er de la loi du 15.12.1980 dispose que : « Le droit de séjour de plus de trois mois dans le Royaume est reconnu le plus rapidement possible et au plus tard six mois après la date de la demande telle que prévue au § 4, alinéa 2, au citoyen de l'Union et aux membres de sa famille qui sont dans les conditions et pour la durée déterminée par le Roi, conformément aux règlements et directives européens. La reconnaissance tient compte de l'ensemble des éléments du dossier » ;

Qu'en l'espèce, la partie adverse aurait dû vérifier si malgré le fait que les conditions légales n'étaient pas, selon elle réunies, la partie requérante pouvait se voir reconnaître un titre de séjour ;

Qu'il est incontestable que la partie requérante et le regroupant sont de la même famille ;

Que le regroupant, l'oncle de la partie requérante a accepté de la prendre en charge et qu'il lui envoyait régulièrement de l'argent dans son pays d'origine ;

Que la dépendance de la partie requérante envers le regroupant est réelle ;

Qu'il est de même entre la partie requérante et l'oncle qui l'héberge (Pièce 5) ;

Qu'il résulte de la jurisprudence de votre Conseil que les dispositions de la Convention européenne des droits de l'homme prévalent sur la loi du 15 décembre 1980 : « Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour européenne des droits de l'Homme, 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (CE., 22 décembre 2010. n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance » (CCE., n° 96 489 du 31 janvier 2013 ; CCE., n° 98 175 du 28 février 2013) ;

Qu'en outre, la relation entre la partie requérante et les membres de sa famille en Belgique est également protégée par l'article 8 de la CEDH au titre de la vie privée ;

Qu'en vertu de ces principes, la partie adverse aurait dû analyser de manière rigoureuse l'atteinte portée à la vie familiale et privée de la partie requérante, ce qui n'a pas été fait ;

Qu'à défaut d'une telle analyse, il ne peut pas être considérée que la décision contestée est légalement motivée et proportionnée au regard de l'article 8 de la CEDH ;

Que ce faisant, la partie adverse a violé l'article 8 de la CEDH et 42, §1er de la loi du 15.12.1980 lus en combinaison avec les articles 47/1 et 47/3 de la loi du 15.12.1980 ; Que le moyen est sérieux et fondé en sa deuxième branche ; ”.

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden weigeringsbeslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* verwijst de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden duidelijk naar de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet en naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van "ander familielid" van een burger van de Unie. De verwerende partij licht toe dat de verzoekende partij gezinshereniging aanvraagt met haar Italiaanse nonkel, de genaamd E.B., M., in de hoedanigheid van ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van mijnheer, dat gezien er tussen haar en de referentiepersoon geen verwantschapsband is vast te stellen die opgevat is in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, toepassing dient gemaakt te worden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet en dat de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet conform artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen, of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De verwerende partij geeft weer welke documenten ter staving van bovenstaande voorwaarden werden voorgelegd, *in casu* geldverzekeringen via RIA.

Er wordt vervolgens gesteld dat er in eerste instantie dient opgemerkt te worden dat de Italiaanse referentiepersoon reeds sinds 27 juni 2018 ononderbroken in België verblijft, dat de verzoekende partij zich daarentegen voor het eerst in België heeft aangemeld op 30 augustus 2022 voor onderhavige aanvraag gezinshereniging, dat uit het mailverkeer van de gemeente blijkt dat de verzoekende partij zich al reeds eerder in 2021 in België heeft gevestigd, doch dat deze verblijfshistoriek niet met zekerheid kan vastgesteld worden gelet (op de vaststelling dat) de verzoekende partij toen heeft nagelaten haar verblijf te regulariseren, dat een begin van bewijs dat zij reeds eerder in België was dan de onderhavige aanvraag gezinshereniging, het huidige paspoort van haar is, dat is afgeleverd op 1 juli 2022 op het Marokkaanse consulaat te Antwerpen.

Voorts motiveert de verwerende partij:

“De Belgische wetgever heeft in de Vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om “overeenkomstig zijn nationaal recht” de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie. Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of

vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin ofte zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het 'ander' familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Echter in deze dient dus te worden vastgesteld dat de EU-burger reeds geruime tijd gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer. Hij liet zich daarbij ook vergezellen door zijn echtgenote en kinderen. In die zin hoeft betrokkene geen vergemakkelijkte toegang te krijgen tot België om de 'eenheid van familie' van de referentiepersoon te vrijwaren. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan geen sprake zijn. Niets wijst er op dat de referentiepersoon zich ertoe zou gedwongen zien België of de Europese Unie te moeten verlaten indien betrokkene niet gemachtigd zou worden tot verblijf.

Voor zover betrokkene wenst aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon van in het land van herkomst tot aan de komst naar België en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, heeft betrokkene allerhande geldverzekeringen tussen hem en de referentiepersoon voorgelegd die dateren van de periode 28.12.2019 - 27.11.2020. Er dient opgemerkt te worden dat de tijdsperiode tussen de laatste geldverzekering en de aanvraag gezinshereniging meer dan anderhalf jaar betreft. Van welke middelen betrokkene leefde in de tussentijd is niet duidelijk. Er kan dan ook bezwaarlijk worden gesteld dat betrokkene afhankelijk was van de ondersteuning van de referentiepersoon om in zijn levensonderhoud te voorzien direct voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging. Verder werden ook geen bewijzen voorgelegd dat betrokkene daadwerkelijk onvermogen was wat betreft financiële middelen en onroerende goederen in het land van herkomst.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen stukken werden voorgelegd. Tot slot dient opgemerkt te worden dat betrokkene in België niet gezamenlijk gevestigd is met de referentiepersoon. Betrokkene is woonachtig op het adres (...) te Kortrijk, daar waar de referentiepersoon woonachtig is met zijn echtgenote en kinderen op het adres (...) te Antwerpen. Op zich is samenwonen niet vereist, doch dienen we te kunnen vast stellen dat betrokkene heden een gezinscel vormt met de referentiepersoon. Dat kan in casu niet blijken. Betrokkene heeft nagelaten dergelijke bewijzen van de gezinscel met de referentiepersoon spontaan voor te leggen. Het kwam aan betrokkene toe zijn aanvraag te actualiseren."

De verwerende partij besluit dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, dat zij niet afdoende aantoonde te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging en dat de aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt voormelde motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden weigeringsbeslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden weigeringsbeslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Betreffende de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voormeld beginsel inhoudt dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het proportionaliteitsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het proportionaliteitsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het proportionaliteitsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de relevante bepalingen van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden weigeringsbeslissing is genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, en in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd.

2.1.5. Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”.

Artikel 47/3, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

2.1.6. Uit deze bepalingen blijkt dat een ander familielid zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet moet bewijzen dat hij, in het land van herkomst, ten laste is van de referentiepersoon of dat hij, in het land van herkomst, deel uitmaakt van het gezin van de referentiepersoon. De documenten die dit aantonen, moeten uitgaan van de overheden van het land van oorsprong of herkomst en bij ontstentenis hiervan kan elk passend bewijs worden gegeven.

2.1.7. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 30 augustus 2022 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) indiende, als ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar oom E.B., M. van Italiaanse nationaliteit.

2.1.8. *In casu* besloot de verwerende partij dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

De verzoekende partij betwist ter gelegenheid van haar verzoekschrift zowel de motieven omtrent het ten laste zijn als de motieven over het deel uitmaken van het gezin.

2.1.9. Wat het ten laste zijn betreft, merkt de Raad vooreerst op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden over de bewijzen van geldverzendingen motiveerde als volgt:

*“Ter staving van de bovenstaande voorwaarden legt betrokkene volgende documenten voor:
-geldverzendingen via RIA tussen betrokkene en de referentiepersoon dd. 28.12.2019 (100 euro),
4.02.2020 (102 euro), 17.03.2020 (100 euro), 26.04.2020 (100 euro), 28.05.2020 (100 euro), 22.06.2020
(100 euro), 26.09.2020 (100 euro), 22.10.2020 (100 euro), 27.11.2020 (100 euro)
- 2 geldverzendingen via RIA dd. 5.07.2020 (122 euro) en 26.08.2020 (100 euro), echter is de kopie van
het verzendbewijs onvolledig waardoor de afzender en bestemming niet te identificeren is. (...)*

Voor zover betrokkene wenst aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon van in het land van herkomst tot aan de komst naar België en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, heeft betrokkene allerhande geldverzendingen tussen hem en de referentiepersoon voorgelegd die dateren van de periode 28.12.2019 - 27.11.2020. Er dient opgemerkt te worden dat de tijdsperiode tussen de laatste geldverzending en de aanvraag gezinshereniging meer dan anderhalf jaar betreft. Van welke middelen betrokkene leefde in de tussentijd is niet duidelijk. Er kan dan ook bezwaarlijk worden gesteld dat betrokkene afhankelijk was van de ondersteuning van de referentiepersoon om in zijn levensonderhoud te voorzien direct voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging.”

Door louter de bij haar aanvraag voorgelegde bewijzen van geldverzendingen opnieuw bij haar verzoekschrift te voegen, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij voornoemde motieven. Evenmin toont zij hiermee aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn.

In zoverre de verzoekende partij, door voornoemde stukken voor te leggen, de Raad zou willen uitnodigen tot een herbeoordeling van de feiten, wijst de Raad er op dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006. nr. 2479/001, 94). De Raad treedt op als annulatierechter en heeft zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur.

2.1.10. De verzoekende partij betwist *in casu* niet dat zij dient aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon van in het land van herkomst tot aan de komst naar België en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging.

Met het betoog dat zij *in casu* het bewijs heeft geleverd van de overschrijvingen die haar oom gedurende vele maanden heeft verricht, dat de betalingen varieerden tussen de 100 en 122 euro, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, dat de betaling van een grote som geld aantoonde dat zij ten laste is van de EU-burger, dat het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) heeft geoordeeld dat dit een element was dat het mogelijk maakte vast te stellen dat de verzoeker ten laste was, waarbij zij citeert dat het feit dat een burger van de Unie in omstandigheden als die van het hoofdeding regelmatig en gedurende een aanzienlijke periode een som geld betaalt aan deze descendent, die deze laatste nodig heeft om te voorzien in zijn basisbehoeften in het land van herkomst, bewijst dat er een situatie van reële afhankelijkheid van deze descendent ten opzichte van de genoemde burger bestaat, dat het Marokkaans gemiddelde maandinkomen rond de 385 euro ligt, dat de overschrijvingen van de referentiepersoon groter waren dan een vierde van het gemiddelde Marokkaanse inkomen, dat het belang van het bedrag van deze steun volstaat om aan te tonen dat zij ten laste was van haar oom in het land van herkomst, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat zij allerhande geldverzendingen tussen haar en de referentiepersoon heeft voorgelegd die dateren van de periode 28 december 2019 tot en met 27 november 2020, dat de tijdsperiode tussen de laatste geldverzending en de aanvraag gezinshereniging meer dan anderhalf jaar betreft, dat het niet duidelijk is van welke middelen zij in de tussentijd leefde en dat er dan ook bezwaarlijk kan worden gesteld dat zij afhankelijk was van de ondersteuning van de referentiepersoon om in haar levensonderhoud te voorzien direct voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging. Door louter te wijzen op de omvang van de ontvangen geldverzendingen en te verwijzen naar rechtspraak van het Hof, toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij voorhoudt dat zij niet heeft aangetoond dat zij ten laste was van de gezinshereniger voor haar komst naar België en dat de verwerende partij dit standpunt grondt op de het feit dat er tussen de laatste overschrijving van haar oom en de aanvraag gezinshereniging anderhalf jaar verlopen is waardoor onmogelijk kan vastgesteld worden hoe zij in haar levensonderhoud heeft kunnen voorzien voor haar komst naar België, gaat de verzoekende partij uit van

een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Immers wordt niet gesteld dat zij niet heeft aangetoond dat zij ten laste was van de gezinshereniger voor haar komst naar België en dat dit blijkt uit het feit dat er tussen de laatste overschrijving van haar oom en de aanvraag gezinshereniging anderhalf jaar verlopen is waardoor onmogelijk kan vastgesteld worden hoe zij in haar levensonderhoud heeft kunnen voorzien 'voor haar komst naar België', doch wel dat voor zover zij wenst aan te tonen te laste te zijn van de referentiepersoon van in het herkomstland tot aan de komst naar België 'en' voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, de verzoekende partij geldverzendingen heeft voorgelegd die dateren van 28 december 2019 tot 27 november 2020, dat de tijdspanne tussen de laatste geldverzending en de aanvraag meer dan anderhalf jaar betreft en dan ook niet blijkt van welke middelen de verzoekende partij in tussentijd leefde, dat dan ook bezwaarlijk kan gesteld worden dat zij afhankelijk was van de ondersteuning van de referentiepersoon om in haar levensonderhoud te voorzien 'direct voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging'. Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat voormelde motieven van de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Gezien de verzoekende partij uitging van een verkeerde lezing van het standpunt van de verwerende partij, mist haar betoog dat uitgaat van de verkeerde lezing feitelijke grondslag. Het betoog dat voormeld standpunt gegrond is op een bewust negatieve analyse van haar dossier, dat, zoals blijkt uit het administratief dossier en uit de bestreden beslissing, e-mails van de gemeente aantonen dat zij vanaf 2021 in België is, dat de conclusies van de verwerende partij voortvloeien uit een te kwader trouw analyse van het administratief dossier, dat zij, aangezien zij in België was, kon rekenen op de rechtstreekse bijstand van de referentiepersoon en van andere familieleden en dat de verwerende partij, door te stellen dat het onmogelijk was om de middelen te bepalen die zij heeft gebruikt om anderhalf jaar te leven, een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt, is dan ook niet dienstig.

In zoverre de verzoekende partij wenst aan te voeren dat de motieven waarin wordt gesteld dat voor zover zij wenst aan te tonen te laste te zijn van de referentiepersoon van in het herkomstland tot aan de komst naar België 'en' voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, de verzoekende partij geldverzendingen heeft voorgelegd die dateren van 28 december 2019 tot 27 november 2020, dat de tijdspanne tussen de laatste geldverzending en de aanvraag meer dan anderhalf jaar betreft en dan ook niet blijkt van welke middelen de verzoekende partij in tussentijd leefde, dat dan ook bezwaarlijk kan gesteld worden dat zij afhankelijk was van de ondersteuning van de referentiepersoon om in haar levensonderhoud te voorzien 'direct voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging' een kennelijke appreciatiefout betreffen, daar zij sinds 2021 in België verblijft en zij alhier kon rekenen op de rechtstreekse bijstand van de referentiepersoon en van andere familieleden, merkt de Raad op dat het de verzoekende partij toekwam om ter gelegenheid van haar aanvraag alle nuttige stukken aan de verwerende partij over te maken. Haar betoog dat zij, aangezien zij in België was, kon rekenen op de rechtstreekse bijstand van de referentiepersoon en van andere familieleden, is een loutere bewering die niet gestaafd wordt door stukken die zij bij haar aanvraag vermeld in punt 1.1., die zich in het administratief dossier bevindt, heeft gevoegd, zodat de Raad het niet foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel acht van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen dat het niet duidelijk is van welke middelen de verzoekende partij in tussentijd (d.i. de periode tussen de laatste geldverzending op 27 november 2020 en de aanvraag gezinshereniging) leefde, minstens toont de verzoekende partij door louter te beweren dat zij op de rechtstreekse bijstand van de referentiepersoon en van andere familieleden kon rekenen, het tegendeel niet aan. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, blijkt *in casu* aldus niet dat de verwerende partij in dit verband een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt, minstens slaagt de verzoekende partij er met haar betoog niet in om het tegendeel aan te tonen.

2.1.11. Uit voorgaand betoog blijkt aldus niet dat de verwerende partij bij de behandeling van de aanvraag niet alle relevante elementen van de zaak heeft onderzocht en in aanmerking heeft genomen, minstens toont de verzoekende partij niet aan welk(e) element(en) de verwerende partij ten onrechte niet heeft onderzocht en in aanmerking heeft genomen.

2.1.12. De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat de wet enkel vereist dat de aanvrager aantoont dat hij ten laste is van de gezinshereniger (en dus niet vereist dat hij eveneens het onvermogen aantoont). Naast de toepasselijke wetgeving dient in dit verband echter ook gewezen te worden op de interpretatie van het begrip "*ten laste*" door het Hof van Justitie.

Het Hof stelde over het begrip "*ten laste*" in zijn arrest "*Rahman*" (HvJ 5 september 2012, C-83/11) concreet als volgt:

"Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen

dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen. Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is. In het hoofdgeding staat het aan de verwijzende rechter, op basis van bovengenoemde uitleggingsgegevens, na te gaan of verweerders in het hoofdgeding in hun land van herkomst, Bangladesh, ten laste waren van de burger van de Unie, M. Rahman, op het ogenblik dat zij hebben verzocht om zich in het Verenigd Koninkrijk bij haar te voegen. Alleen wanneer zij overeenkomstig artikel 10, lid 2, van richtlijn 2004/38 het bewijs van deze afhankelijkheid in het land van herkomst kunnen leveren, moet het gastland hun binnenkomst en hun verblijf vergemakkelijken overeenkomstig artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, als uitgelegd in de punten 22 tot en met 25 van het onderhavige arrest. Gelet op een en ander, moet op de derde en de vierde vraag worden geantwoord dat, als voorwaarde om binnen de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 bedoelde categorie van familieleden „ten laste” van een burger van de Unie te vallen, geldt dat de situatie van afhankelijkheid van de aanvrager in het land van herkomst van het betrokken familielid bestaat, althans op het ogenblik waarop hij verzoekt zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, nrs. 32-35).

Aldus moet onder meer rekening worden gehouden met de mate van afhankelijkheid die reeds in het land van herkomst bestond ten opzichte van de burger van de Unie bij wie de derdelander zich wenst te voegen. Er moet sprake zijn van een situatie van afhankelijkheid die reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, punt 38). Het begrip ‘ten laste’ in artikel 3, lid 2, a) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) kan op eenzelfde manier worden uitgelegd als het begrip ‘ten laste’, zoals in artikel 2, lid 2, c) en d) van de Burgerschapsrichtlijn (zie conclusie advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, randnummers 95 en 98 en RvS 3 7 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Er kan naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof in het arrest “Jia” (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia t. Migrationsverket).

Deze invulling van het begrip ‘ten laste’ werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest “Reyes” van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C- 423/12, Flora May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest “Jia”:

“21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). 22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37). 23. Daarentegen hoeft niet te worden bepaald waarom er sprake is van afhankelijkheid en dus waarom een beroep wordt gedaan op die ondersteuning. Deze uitlegging vloeit logischerwijs voort uit met name het beginsel dat de bepalingen waarin, zoals in richtlijn 2004/38, het vrije verkeer van de burgers van de Unie – een van de grondslagen van de Unie – verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak). 24. Het feit dat een burger van de Unie, in omstandigheden als die van het hoofdgeding, over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger.”

In het voormelde arrest “Jia” wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (pt. 35).

Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien (pt. 37). Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (pt. 37). Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, terwijl het mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid (pt. 43).

In het arrest “*Jia*” (pt. 37) als in het arrest “*Reyes*” (pt. 22) benadrukt het Hof dat het gastland bij zijn beoordeling rekening moet houden met de economische en sociale toestand van de betrokkene. Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof moet het gastland nagaan of de betrokkene, “*gezien zijn economische en sociale toestand*”, niet in zijn basisbehoeften voorziet. Het Hof heeft in het arrest “*Reyes*” vastgesteld dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, doch beklemtoont hierbij dat deze materiële steun “*voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst*” (pt. 24).

Het is in die optiek dan ook wettig en gerechtvaardigd van de gemachtigde om de vereiste van het ‘ten laste zijn’ van de referentiepersoon mede af te toetsen aan de concrete vermogenssituatie van de verzoekende partij in het land van herkomst en aan het bedrag en de frequentie van de overgemaakte geldelijke middelen. Een financiële ondersteuning van een burger van de Unie aan een ander familielid in het land van herkomst heeft immers niet noodzakelijkerwijze betrekking op het verstrekken van de nodige financiële middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften. Zo kan ook uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de financiële middelen beschikt om te voorzien in zijn basisbehoeften, geldelijke giften worden overgemaakt voor uitgaven die niet noodzakelijk zijn. De afhankelijkheid van de burger van de Unie moet met name gaan om een reële situatie waarbij het familielid werkelijk afhankelijk is van de (financiële) ondersteuning van de burger van de Unie om in het land van herkomst te kunnen voldoen aan de elementaire kosten voor het levensonderhoud. Aangezien de situatie van afhankelijkheid duurzaam dient te zijn, moet het overmaken van de geldelijke middelen gedurende langere tijd en met een zekere regelmaat hebben plaats gevonden.

De Raad benadrukt dat de thans bestreden beslissing het resultaat is van een aanvraag tot gezinshereniging en dat overeenkomstig artikel 47/3, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet de bewijslast op de schouders van de verzoekende partij rust. In die zin komt het de verzoekende partij toe om haar aanvraag te stofferen met alle bewijselementen die naar haar mening de aanspraken die zij meent te kunnen maken ondersteunen. Zij is vrij om de situatie van afhankelijkheid in het land van herkomst aan te tonen met elk passend middel (cf. artikel 47/3, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet). Zoals hoger gesteld, is het legitiem en redelijk om het ‘ten laste zijn’ in het land van herkomst mede af te meten aan de behoefte van de onvermogenheid van de verzoekende partij in het land van herkomst, zodat de ruime beoordelingsmarge waarover de verwerende partij beschikt het toelaat om ook een bewijs van deze staat van behoefte van de onvermogenheid te verwachten en dit in het kader van de vereiste dat de verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk en duurzaam was aangewezen op de (financiële) ondersteuning van de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, blijkt aldus niet dat de verwerende partij, door voor het eerst in de bestreden beslissing te eisen dat de verzoekende partij aantoont dat zij in het land van herkomst niet over financiële middelen of onroerend goederen beschikte, een voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd.

2.1.13. Waar de verzoekende partij stelt dat het bij lezing van de wet en de bijlage 19ter voor een aanvrager van een verblijfskaart die niet vertrouwd is met de Belgische immigratiewetgeving onmogelijk is te vermoeden dat hij moet aantonen dat hij geen of onvoldoende inkomsten heeft in zijn land van herkomst, gaat zij er aan voorbij dat in de wet of de bijlage 19ter niet gesteld wordt dat zij dient aan te tonen financieel of materieel ondersteund te worden door de referentiepersoon, doch wel dat zij dient aan te tonen ‘ten laste te zijn’ van de referentiepersoon. Zoals hiervoor is gebleken vloeit het ten laste zijn voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de referentiepersoon en dat om vast te stellen of een familielid van de referentiepersoon ten laste is, beoordeeld moet worden of het familielid, gelet op diens economische en sociale toestand, niet in staat is om in zijn basisbehoeften te voorzien waarbij de noodzaak van materiële

steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat hij verzoekt om hereniging met de referentiepersoon. In dit kader wijst de Raad er nog op dat het als aanvrager, toekomt aan een verzoeker om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die hij heeft ingesteld, zodat het de verzoekende partij, desgevallend met bijstand van een advocaat, toekwam na te gaan wat 'ten laste zijn' betekent.

Waar de verzoekende partij meent dat indien de verwerende partij zich niet voldoende geïnformeerd weet of het overgelegde document niet duidelijk achtte, zij haar had moeten vragen om aanvullende gegevens te verstrekken en dat de verwerende partij, door dit na te laten, haar zorgvuldigheidsplicht en het *fair play*-beginsel heeft geschonden, wijst de Raad er vooreerst op dat het de aanvrager van verblijfsrecht toekomt alle elementen aan te brengen ter staving van het verblijfsrecht. Het bestuur moet daarbij geen tegensprekelijk debat organiseren zo zij zich voorneemt dit verblijfsrecht te weigeren. In dit verband wijst de Raad erop dat de bewijslast van het ten laste zijn en/of het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon bij de verzoekende partij rust.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, houdt het zorgvuldigheidsbeginsel niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de verwerende partij zich niet voldoende geïnformeerd weet of het overgelegde document niet duidelijk achtte. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt immers in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, *in casu* van een verblijfskaart, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag moet leggen om alle nuttige documenten en informatie aan de gemachtigde te bezorgen. De aanvrager van een recht op verblijf moet alle nuttige elementen aanbrengen om te bewijzen dat zij aan de voorwaarden voldoet om het gevraagde verblijfsrecht te krijgen. Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe, het weze herhaald, om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat het op grond van de zorgvuldigheidsplicht aan het bestuursorgaan toekomt toe te lichten welke documenten nodig zijn om de gegrondheid van een aanvraag om een verblijfsvergunning te beoordelen, dat de verwerende partij, door de noodzakelijke documenten niet te preciseren, een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt en haar zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden en dat de verwerende partij op zijn minst haar zorgplicht heeft geschonden door haar geen duidelijke informatie te verstrekken.

Met voorgaand betoog maakt de verzoekende partij aldus niet aannemelijk dat het *in casu* onzorgvuldig of in strijd met het '*fair play*'-beginsel was om in de bestreden beslissing te stellen dat verder ook geen bewijzen werden voorgelegd dat zij daadwerkelijk onvermogen was wat betreft financiële middelen en onroerende goederen in het land van herkomst.

2.1.14. De verzoekende partij stelt verder dat uit de bijlage 19ter van 30 augustus 2022 blijkt dat zij het bewijs had geleverd dat zij ten laste was van de gezinshereniger of deel uitmaakte van zijn gezin in het land van herkomst, zodat zij dacht voldoende informatie verstrekt te hebben en dat zij aldus door de verwerende partij is misleid met betrekking tot haar verwachtingen.

De Raad stelt vast dat in de "aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie" (bijlage 19ter) van 30 augustus 2022, die zich in het administratief dossier bevindt en door het betrokken gemeentebestuur werd opgemaakt, wordt gesteld: "Daarnaast heeft de betrokkene de volgende documenten overgelegd: Bewijs ten laste (of bewijs betrokkene deel van gezin land herkomst) (...)". en "Overeenkomstig artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zal de aanvraag onderzocht worden door de Minister of zijn gemachtigde". In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, stelt het gemeentebestuur in voornoemde bijlage 19ter aldus niet vast dat de verzoekende

partij het bewijs had geleverd dat zij ten laste was van de gezinshereniger of deel uitmaakte van zijn gezin in het land van herkomst maar acteert hij louter welke documenten door de verzoekende partij werden voorgelegd in het kader van haar aanvraag. De omstandigheid dat op de bijlage 19ter wordt vermeld dat bepaalde bewijsstukken werden voorgelegd betekent aldus louter dat het dossier in deze fase in aanmerking kan worden genomen. Deze vaststelling door de gemeente staat los van de inhoudelijke beoordeling van deze documenten, die – zoals blijkt uit de bijlage 19ter en wat tevens steun vindt in artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit – door “de Minister of zijn gemachtigde”, d.i. de Dienst Vreemdelingenzaken, dient te gebeuren. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij in dit verband misleid is met betrekking tot haar verwachtingen.

2.1.15. De Raad merkt ten overvloede op dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij met haar betoog uiteengezet in de punten 2.1.13. en 2.1.14. uitsluitend kritiek levert op het motief in de bestreden beslissing omtrent het onvermogen, dat, het weze herhaald, luidt als volgt: *“Verder werden ook geen bewijzen voorgelegd dat betrokkene daadwerkelijk onvermogen was wat betreft financiële middelen en onroerende goederen in het land van herkomst.”* Dit betreft een overtollig motief, daar het motief dat de verzoekende partij allerhande geldverzendingen tussen haar en de referentiepersoon heeft voorgelegd die dateren van de periode 28 december 2019 tot en met 27 november 2020, dat de tijdspanne tussen de laatste geldverzending en de aanvraag gezinshereniging meer dan anderhalf jaar betreft, dat het niet duidelijk is van welke middelen zij in de tussentijd leefde en dat er dan ook bezwaarlijk kan worden gesteld dat zij afhankelijk was van de ondersteuning van de referentiepersoon om in haar levensonderhoud te voorzien direct voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, voldoende is om het besluit dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, te schragen. Kritiek op een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.1.16. De verzoekende partij haalt met haar uiteenzetting het motief in de bestreden weigeringsbeslissing dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, niet onderuit. Zij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij bij haar beoordeling is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke, disproportionele of onzorgvuldige wijze tot haar vaststellingen is gekomen.

2.1.17. De verzoekende partij levert vervolgens kritiek op de motieven omtrent het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon. De verwerende partij motiveerde hierover in de bestreden beslissing als volgt:

“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat hieromtrent geen stukken werden voorgelegd.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat betrokkene in België niet gezamenlijk gevestigd is met de referentiepersoon. Betrokkene is woonachtig op het adres (...) te Kortrijk, daar waar de referentiepersoon woonachtig is met zijn echtgenote en kinderen op het adres (...) te Antwerpen. Op zich is samenwonen niet vereist, doch dienen we te kunnen vast stellen dat betrokkene heden een gezinscel vormt met de referentiepersoon. Dat kan in casu niet blijken. Betrokkene heeft nagelaten dergelijke bewijzen van de gezinscel met de referentiepersoon spontaan voor te leggen. Het kwam aan betrokkene toe zijn aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat betrokkene (...) in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.”

De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat samenwonen, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, niet wettelijk vereist is. Zij licht toe dat zij samenwoont met een ander familielid van haar en haar oom.

2.1.18. Waar zij in dit verband stelt dat zij de neef is van de referentiepersoon die haar regelmatig geld stuurde om in haar basisbehoeften te voorzien, merkt de Raad op dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat er sprake was van veelvuldige geldverzendingen via RIA tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon (“dd. 28.12.2019 (100 euro), 4.02.2020 (102 euro), 17.03.2020 (100 euro),

26.04.2020 (100 euro), 28.05.2020 (100 euro), 22.06.2020 (100 euro), 26.09.2020 (100 euro), 22.10.2020 (100 euro), 27.11.2020 (100 euro)”), doch dat de verwerende partij tevens heeft vastgesteld dat de tijdsperiode tussen de laatste geldverzending en de aanvraag gezinshereniging meer dan anderhalf jaar betreft, dat het niet duidelijk is van welke middelen zij in de tussentijd leefde en dat er dan ook bezwaarlijk kan worden gesteld dat zij afhankelijk was van de ondersteuning van de referentiepersoon om in haar levensonderhoud te voorzien direct voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, een motief dat zij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, ter gelegenheid van haar verzoekschrift geenszins weerlegt of ontkracht. Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om te stellen dat zij vast dient te kunnen stellen dat de verzoekende partij heden een gezinscel vormt met de referentiepersoon, dat dat *in casu* niet kan blijken, dat de verzoekende partij heeft nagelaten dergelijke bewijzen van de gezinscel met de referentiepersoon spontaan voor te leggen en dat het aan haar toekwam haar aanvraag te actualiseren. Bovendien doet voormeld motief ook geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekende partij geen stukken heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Waar de verzoekende partij stelt dat de referentiepersoon zich borg heeft gesteld door ermee in te stemmen de referentiepersoon te zijn voor gezinshereniging in België, kan de Raad slechts opmerken, nog daargelaten de vaststelling dat nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon heeft ingestemd met gezinshereniging, dat een loutere instemming met de procedure gezinshereniging nog niet wil zeggen dat de referentiepersoon zich ook borg stelt voor de aanvrager, nog minder dat de referentiepersoon en de verzoekende partij een gezinscel vormen. De verzoekende partij weerlegt noch ontkracht met haar betoog de motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat, het weze herhaald, de verwerende partij vast dient te kunnen stellen dat de verzoekende partij heden een gezinscel vormt met de referentiepersoon, dat dat *in casu* niet kan blijken, dat de verzoekende partij heeft nagelaten dergelijke bewijzen van de gezinscel met de referentiepersoon spontaan voor te leggen en dat het aan haar toekwam haar aanvraag te actualiseren.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat niet ontkend kan worden dat zij en de gezinshereniger een gezin vormen noch dat de verwerende partij, door het tegendeel te beweren, een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt.

2.1.19. De verzoekende partij haalt met haar uiteenzetting het motief in de bestreden weigeringsbeslissing dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat zij in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, niet onderuit.

Zij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij bij haar beoordeling is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke, disproportionele of onzorgvuldige wijze tot haar vaststellingen is gekomen.

2.1.20. De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet van toepassing is op andere familieleden van een EU-burger.

Artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift citeert, luidt als volgt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

De Raad ziet niet in, minstens licht de verzoekende partij, door louter voornoemde bepaling te citeren, onvoldoende toe, waarom de verwerende partij *in casu* had moeten nagaan of zij, ondanks het feit dat volgens de verwerende partij niet aan de wettelijke voorwaarden was voldaan, een verblijfsvergunning verleend kon worden.

2.1.21. Artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’, noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Serife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘*privéleven*’ verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het verder de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 84).

2.1.22. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt in deze situatie zo dat “*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*” (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

De relatie tussen de verzoekende partij en haar oom E.B., M. moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen de verzoekende partij en haar oom E.B., M., opdat deze band als gezins- of familieleven onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

In het arrest “*Rahman*” van het Hof van Justitie wordt de afhankelijkheidsband van ruimere familieleden beschreven als volgt: “*Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen. [...]*

Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is." (HvJ 5 september 2012, C- 83/11, *Rahman*, 32).

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet beschouwt als *"andere familieleden van een burger van de Unie"* *"de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie"*.

Hieruit volgt dat een familielid van een burger van de Unie die geen familielid is zoals bepaald in artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet moet aantonen in het land van herkomst *"ten laste"* te zijn van de referentiepersoon of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest *"Rahman"*, met name dat er sprake moet zijn van *"nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie (...) wegens bijzondere feitelijke omstandigheden"*, door aan te tonen dat er sprake is van een *"financiële afhankelijkheid"* of *"ernstige gezondheidsredenen"* (*"ten laste"*) of dat de betrokkene behoort tot het *"huishouden"* van de burger van de Unie (deel uitmaken van het gezin).

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, met name dat het *"ander familielid"* in het herkomstland ten laste is van de referentiepersoon of deel uitmaakt van diens gezin, verschilt in wezen dus niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermingswaardig gezins- of familieleven wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie vereist dat de bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere familieleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

De verzoekende partij wordt *in casu* een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als *'ander familielid'* van een burger van de Unie geweigerd, omdat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat zij *"reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging"*.

In deze omstandigheden kan het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie tussen de verzoekende partij en haar oom E.B., M. niet worden vastgesteld. De verzoekende partij, die zich weliswaar beroept op een gezins- of familieleven, blijft gelet op wat volgt ook volledig in gebreke alsnog een beschermingswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat het onbetwist is dat zij en de referentiepersoon verwant zijn. Het verwant zijn op zich volstaat echter niet om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven aannemelijk te maken. Waar zij stelt dat de referentiepersoon, haar oom, ermee ingestemd heeft voor haar te zorgen, beperkt zij zich tot een loutere bewering. Bovendien kan de loutere instemming van een persoon om voor een familielid te zorgen, bezwaarlijk beschouwd worden als het aantonen van het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De verzoekende partij stelt verder dat haar oom haar regelmatig geld heeft gestuurd in het land van herkomst, wat steun vindt in de motieven van de bestreden beslissing en in de stukken van het administratief dossier. De verwerende partij heeft echter in de bestreden beslissing vastgesteld dat de tijdspanne tussen de laatste geldverzending en de aanvraag gezinshereniging meer dan anderhalf jaar betreft, dat het niet duidelijk is van welke middelen de verzoekende partij in tussentijd leefde, wat door de verzoekende partij, zoals blijkt uit het voorgaande, geenszins wordt weerlegd of ontkracht. Het gegeven dat de referentiepersoon de verzoekende partij meer dan anderhalf jaar geleden regelmatig geld heeft gestuurd in het land van herkomst, toont dan ook niet aan dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid anders dan de gewone affectieve en emotionele banden. Door louter te beweren dat haar afhankelijkheid van de referentiepersoon reëel is, toont de verzoekende partij dit evenmin aan.

Aldus wordt het bestaan van een gezins- of familieleden met haar oom E.B., M., dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging in dit verband diende of dient plaats te vinden.

2.1.23. De verzoekende partij stelt verder dat er tevens sprake is van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven met de oom bij wie zij verblijft. Zij laat na om in de uiteenzetting in haar verzoekschrift concreet toe te lichten wie deze oom is. Uit het “(a)ttest van gezinssamenstelling” van de stad Kortrijk van 2 november 2022, dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt, blijkt dat zij sedert 30 augustus 2022 als “niet verwant” staat ingeschreven op het adres van de heer S.M.F.E.B..

Nog daargelaten de vaststelling dat uit geen enkel stuk in het administratief dossier of bij het verzoekschrift blijkt dat de heer S.M.F.E.B. de oom is van de verzoekende partij, blijkt verder ook niet dat de verzoekende partij zich ter ondersteuning van haar aanvraag op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet beriep op een beschermingswaardig familie- en gezinsleven met de heer S.M.F.E.B. bij wie zij verblijft. Er blijkt dan ook niet dat een belangenafweging hieromtrent zich opdrong bij het nemen van de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

In de mate dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift alsnog een beschermingswaardig familie- en gezinsleven met haar oom, de heer S.M.F.E.B., bij wie zij verblijft aannemelijk wenst te maken, herhaalt de Raad dat uit geen enkel stuk in het administratief dossier of bij het verzoekschrift blijkt dat de heer S.M.F.E.B. de oom is van de verzoekende partij en merkt hij verder op dat samenwonen op zich niet wijst op het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven met de heer S.M.F.E.B. wordt in het licht van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aangetoond.

2.1.24. Er blijkt verder evenmin dat de verzoekende partij zich ter ondersteuning van haar aanvraag op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet beriep op een beschermingswaardig privéleven in België, of zulks zelfs maar dienstig kon aanvoeren om op deze grond te worden toegelaten tot een verblijf op deze wettelijke basis. Ook hier blijkt dan ook niet dat een belangenafweging hieromtrent zich opdrong bij het nemen van de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Waar de verzoekende partij verder nog stelt dat haar relatie met haar gezinsleden in België ook onder de noemer privéleven wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM, herhaalt de Raad dat de verzoekende partij het bestaan van een privéleven niet kon aanvoeren om op deze grond te worden toegelaten tot een verblijf. Bovendien licht de verzoekende partij geenszins toe op welke wijze, hoewel er *in casu* geen sprake is van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon, de heer S.M.F.E.B. of enig ander niet nader genoemd gezinslid, deze relaties wel degelijk dermate zijn dat ze onderdeel zouden vormen van een beschermingswaardig privéleven. De verzoekende partij wijst er nog op dat de sociale integratie in een land een positief element is waarmee rekening dient te worden gehouden, maar laat na haar sociale integratie concreet toe te lichten, zodat zij geenszins aannemelijk maakt dat er in haar geval sprake is van een beschermingswaardig privéleven.

2.1.25. Nu het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon of de heer S.M.F.E.B. en van een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, niet aannemelijk wordt gemaakt, diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging, zodat het betoog van de verzoekende partij waarin zij stelt dat de verwerende partij de inmenging in haar privé- en gezinsleven grondig had moeten analyseren en dat de bestreden beslissing, door het gebrek aan een dergelijke analyse, niet wettig gemotiveerd en niet evenredig is in het licht van artikel 8 van het EVRM, in onderhavig geval niet dienstig is.

2.1.26. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel.

2.1.27. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit de bespreking van het eerste middel niet dat de verwerende partij de aanvraag vermeld in punt 1.1. heeft afgewezen zonder deze rechtsgeldig te motiveren noch dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle elementen van de zaak. Door dit louter te poneren, maakt de verzoekende partij dit evenmin concreet aannemelijk.

2.1.28. Gelet op het voorgaande wordt een schending van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk gemaakt.

Het bestaan van een manifeste appreciatiefout of een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het 'fair play' beginsel of van het proportionaliteitsbeginsel blijkt evenmin.

2.1.29. Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van het hoorrecht, van de rechten van verdediging, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van artikel 8 van het EVRM. Uit de bespreking van het tweede middel blijkt dat zij eveneens het beginsel *audi alteram partem* geschonden acht.

2.2.1. De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

“En ce que, la partie adverse prend un ordre de quitter le territoire sans valablement motiver cette décision;

Alors que, toute décision administrative doit reposer sur une motivation exacte en droit et en fait ;

10. Considérant que, première branche, que l'ordre de quitter le territoire délivré est consécutif à la décision illégale de la partie adverse refusant d'accorder un titre de séjour à la partie requérante ;

Que cette décision est le soutien nécessaire de l'ordre de quitter le territoire ;

Qu'en conséquence, l'irrégularité de la première décision attaquée s'étend à l'OQT puisque l'illégalité de cette décision implique que la partie requérante a le droit de rester sur le territoire au moins dans l'attente d'une décision définitive quant à son séjour ;

11. Considérant, deuxième branche, que la décision querellée est motivée sur la base des éléments suivants :

La partie adverse aurait examiné la situation de la partie requérante en tenant compte de sa situation familiale et des articles 74/13 de la loi du 15.12.1980 et 8 de la CEDH ;

La partie requérante n'aurait apporté aucun élément démontrant des problèmes médicaux ;

La partie requérante n'appartiendrait pas à la famille nucléaire du regroupant et elle ne formerait pas une cellule familiale avec ce dernier ;

La dépendance à l'égard du regroupant est contestée ;

La partie requérante est un adulte dont il peut être attendu qu'elle puisse se créer une vie dans le pays de retour et rien n'aurait démontré qu'elle en soit incapable ;

Il n'est pas fait référence à aucun enfant mineur ou à des problèmes de santé ;

Que cette motivation est contestée ;

12. Considérant que l'article 7 de la loi du 15.12.1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dispose que : « Sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans un traité international, le ministre ou son délégué peut donner à l'étranger, qui n'est ni autorisé ni admis à séjourner plus de trois mois ou à s'établir dans le Royaume, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé ou doit délivrer dans les cas visés au 1°, 2°, 5°, 11° ou 12°, un ordre de quitter le territoire dans un délai déterminé... » ;

Qu'il résulte de cette disposition que l'Office des étrangers doit motiver l'ordre de quitter le territoire ou à tout le moins, faire le constat de l'illégalité du séjour de l'étranger ;

Que votre Conseil a dit pour droit que l'Office des étrangers devait se prononcer sur l'illégalité ou non du séjour de l'étranger avant de notifier un ordre de quitter le territoire sous peine de violer le principe de motivation formelle des actes administratifs (CCE., 28 février 2014, n° 119 939, affaire 137 564/III) ;

Que l'article 5 de la directive 2008/115 du PARLEMENT EUROPÉEN ET DU CONSEIL du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier dispose en son article 5 que : « Lorsqu'ils mettent en œuvre la présente directive, les États membres tiennent dûment compte :

(...)

b) de la vie familiale ».

Que l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dispose que : « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, du ressortissant d'un pays tiers concerné » ;

Qu'en l'espèce, la partie adverse indique que la partie requérante n'aurait pas démontrée former une cellule familiale avec le regroupant ou en être dépendante ;

13. Que toutefois, ainsi qu'elle l'a rappelé auparavant, la partie requérante et le regroupant sont issus de la même famille ;

Que lorsqu'elle résidait encore au Maroc, la partie requérante recevait l'aide financier régulier de son oncle ;

Que lorsqu'elle est venue en Belgique, même s'ils ne vivent pas ensemble, la partie requérante a été prise en charge par son oncle qui assume le rôle de regroupant ;

Que la partie requérante est donc dépendante du regroupant tant en Belgique qu'au Maroc. La prise en charge de la partie requérante serait grandement facilitée pour le regroupant si cette dernière résidait en Belgique ;

Que dans ces conditions, il existe des liens de dépendance manifeste de la partie requérante envers le regroupant de sorte que leur relation est protégée par l'article 8 de la CEDH au titre de la vie familiale ;

Qu'il en est de même entre la partie requérante et l'oncle avec lequel elle cohabite (Pièce 5) ;

Qu'en outre, la relation entre un neveu et son oncle est également protégée par l'article 8 de la CEDH au titre de la vie privée ;

Que pourtant la décision d'ordre de quitter le territoire ne fait aucune référence à l'article 8 de la CEDH ;

14. Considérant que l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme dispose que : (...)

Que la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme est établi en ce sens que : « bien qu'en vertu d'un principe de droit international bien établi, les États conservent le droit de contrôler l'entrée, le séjour et l'éloignement des non nationaux sur leur territoire, l'exercice de ce droit souverain peut néanmoins poser problème lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'éloignement de l'intéressé constituerait une violation d'un droit fondamental reconnu par un instrument international d'effet direct. En l'occurrence, les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la Loi du 15/12/1980 ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect d'obligations internationales auxquelles l'État belge a souscrit. Au titre de tels engagements figure notamment la protection des droits garantis par les articles 3 et 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'Homme et des libertés fondamentales ». (C.E.D.H. arrêt Soering c/ Royaume Uni du 07/07/1989) ;

Que la partie adverse doit, pour que la motivation de la décision litigieuse puisse être considérée comme adéquate, énoncer de manière circonstanciée comment elle établit la balance des intérêts, compte tenu du besoin social impérieux qu'il lui revient d'établir, entre le droit au respect de la vie privée et familiale et les objectifs légitimes du paragraphe 2 de l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme ;

Que votre Conseil a dit pour droit que les dispositions de la Convention européenne des droits de l'homme prévalent sur la loi du 15 décembre 1980: «Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour européenne des droits de l'Homme, 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (CE., 22 décembre 2010, n° 210.029),

d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance » (CCE., n° 96 489 du 31 janvier 2013 ; CCE., n° 98 175 du 28 février 2013);

Qu'en conséquence, la séparation du « territoire » doit être appréciée dans un cadre définitif et au regard de la violation des droits fondamentaux de la partie requérante ;

Que pourtant, la partie adverse ne procède à aucune réelle mise en balance des intérêts en présence ;

Qu'une mise en balance valable des intérêts en présence aurait exigé non seulement que les éléments favorables à la partie requérante soient énoncés clairement, quod non, mais en outre que les motifs pour lesquels les exigences de l'ordre public doivent prévaloir soient expressément reproduits ;

Que tant la Cour européenne de Justice que le Conseil d'Etat ont confirmé à travers différents arrêts la nécessité d'une absence de disproportion entre les moyens employés (refus d'accorder une autorisation de séjour et mesure d'expulsion) et le but recherché (politique d'immigration) (Voyez en ce sens, C.E., n°64.908, 27.2.1997, Chr. dr. pub., 1998, n°I, p-iii);

Que pourtant à aucun moment, ce travail n'a été effectué par la partie adverse qui semble contester l'application de l'article 8 de la CEDH au cas d'espèce ;

Que la motivation de la décision querellée apparaît donc comme disproportionnée et ne peut pas être considérée comme valable au regard de la vie privée et familiale de la partie requérante ;

Que par conséquent, la partie adverse a violé l'article 8 de la CEDH et 74/13 de la loi du 15.12.1980 ;

Que pour l'ensemble de ces motifs, le moyen est sérieux et fondé en sa deuxième branche ;

15. Considérant, troisième branche, que la partie requérante n'a pas été entendue avant l'adoption de la décision contestée d'ordre de quitter le territoire ;

Qu'en pourtant, en vertu du principe audi alteram partem, le Conseil d'Etat a dit pour droit que : « Considérant qu'en vertu du principe audi alteram partem, les autorités dont les actes risquent de léser gravement les droits ou les intérêts de tiers sont obligées, afin de statuer en connaissance de cause, de les autoriser à leur faire connaître leur opinion et de leur accorder pour ce faire un délai suffisant; que, bien que ce principe général de droit trouve à s'appliquer en règle quand un acte est adopté en considération du comportement de la personne à laquelle il porte atteinte - ce qui n'est pas le cas dans la présente affaire -, l'application de ce principe général de droit peut être étendue, eu égard à sa finalité, à toute mesure susceptible de léser gravement une personne qu'elle soit prise ou non en relation avec son comportement » (CE, n° 168.653 du 8 mars 2007) ;

Que la Cour de justice de l'Union européenne précise : « 81. A cet égard, il importe de rappeler que, selon une jurisprudence constante de la Cour, le respect des droits de la défense constitue un principe fondamental du droit de l'Union (voir, notamment, arrêts du 28 mars 2000, Krombach, C-7/98, Rec. p. 1-1935, point 42, et du 18 décembre 2008, Sopropé, C-349/07, Rec. p. 1-10369, point 36).

82. En l'occurrence, s'agissant plus particulièrement du droit d'être entendu dans toute procédure, lequel fait partie intégrante dudit principe fondamental (voir en ce sens, notamment, arrêts du 9 novembre 1983, Nederlandsche Banden-Industrie- Michelin/Commission, 322/81, Rec. p. 3461, point 7, et du 18 octobre 1989, Orkem/Commission, 374/87, Rec. p. 3283, point 32), il est aujourd'hui consacré non seulement par les articles 47 et 48 de la Charte, qui garantissent le respect des droits de la défense ainsi que du droit à un procès équitable dans le cadre de toute procédure juridictionnelle, mais également par l'article 41 de celle-ci, qui assure le droit à une bonne administration. » (CJUE, affaire C-349/07 du 18 décembre 2008);

Que le principe de l'audition préalable est garanti tant par les principes généraux du droit belge que ceux du droit de l'Union européenne ;

Qu'en outre, le principe de prudence et l'obligation de minutie imposent à l'autorité administrative de permettre au justiciable de faire valoir ses observations quant à une éventuelle décision d'éloignement ;

Que cette position a été confirmée par votre Conseil (CCE, arrêt n°266 030 du 23 décembre 2021);

Qu'en lui permettant de faire valoir ses observations quant à un potentiel éloignement, la partie requérante aurait pu développer ses arguments quant à l'existence d'une vie familiale entre elle et son oncle, sa dépendance à son égard et l'impossibilité pour elle de se prendre en charge au Maroc ;

Qu'en ne l'invitant pas à faire valoir ses observations, la partie adverse a violé les droits de la défense de la partie requérante et manqué à son devoir de prudence et de minutie ;

Que pour ces motifs, le moyen est sérieux et fondé en sa troisième branche ;”.

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan dit bevel is genomen. De beslissing motiveert dat aan de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied binnen de dertig dagen na kennisgeving te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet omdat haar legaal verblijf in België is verstreken. Er wordt tevens gemotiveerd dat er hierbij wel degelijk rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat het gegeven dat de referentiepersoon en zijn gezin zich in België gevestigd hebben een bevel aan de verzoekende partij niet in de weg kan staan, dat de verzoekende partij immers niet behoort tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, ondanks dat zij niet gezamenlijk woonachtig zijn, dat derhalve het aangehaalde gezinsleven van beiden niet als argument kan worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen, dat de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist, dat bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, niet werden aangetoond, dat de verzoekende partij een volwassen persoon is waarvan verwacht mag worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België, dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn, dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt en dat er geen sprake is van minderjarige kinderen van de verzoekende partij in België noch van enige medische problematiek op haar naam.

Gelet op voorgaande motieven en mede gelet op wat volgt, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij het bestreden bevel neemt zonder deze beslissing rechtsgeldig te motiveren.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt voormelde motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het bestreden bevel inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Wat de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel betreft, verwijst de Raad naar hetgeen uiteengezet wordt in punt 2.1.3.

2.2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, en in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd.

2.2.5. De Raad merkt vooreerst op dat het betoog van de verzoekende partij, waarin zij stelt dat het bestreden bevel voortvloeit uit de onrechtmatige beslissing van de verwerende partij om haar geen verblijfsvergunning te verlenen, dat deze beslissing de noodzakelijke steun is voor het bestreden bevel, dat de onwettigheid van de weigeringsbeslissing zich bijgevolg uitstrekt tot het bestreden bevel, aangezien de onwettigheid van die beslissing impliceert dat zij het recht heeft om, ten minste in afwachting van een definitieve beslissing over haar verblijf, op het grondgebied te verblijven, niet dienstig is, nu uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat zij geen gegronnd middel heeft aangevoerd tegen de bestreden weigeringsbeslissing.

2.2.6. Betreffende de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, herhaalt de Raad dat het, rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), de taak is van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert niet het begrip 'gezinsleven', dat een autonoom begrip is en dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partij tevens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten stelt de verwerende partij niet vrij van deze verplichting, haar opgelegd door de Europese wetgever. Er kan worden aangenomen dat de verplichting opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook net tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt.

2.2.7. In het bestreden bevel wordt betreffende de elementen opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en het gezins- en privéleven van de verzoekende partij gemotiveerd als volgt:

“Het gegeven dat de referentiepersoon en zijn gezin zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon. Evenmin kan blijken dat betrokkene heden een gezinscel vormt met de referentiepersoon, ondanks dat zij niet gezamenlijk woonachtig zijn. Derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen.

De aangepaste afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.”

2.2.8. De Raad herhaalt dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt in beginsel hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin, dit is ouders en minderjarige kinderen (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Banden met andere gezins- of familieleden dan die van het kerngezin worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond, zoals ook wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. Het EHRM oordeelt dat *‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’* (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en haar oom E.B., M. te worden aangetoond.

De Raad stelt vast dat het bestaan van een dergelijke afhankelijkheidsrelatie niet blijkt uit de voorgaande aanvraag tot gezinshereniging met haar oom E.B., M. Uit de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 17 februari 2023, waartegen de verzoekende partij in onderhavig beroep geen gegrond middel heeft aangevoerd, blijkt dat een dergelijke relatie niet kon worden vastgesteld.

In voornoemde bijlage 20 sprak de verwerende partij zich uit over een aanvraag tot gezinshereniging van de verzoekende partij met haar oom in het kader van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling heeft betrekking op familieleden die in het land van herkomst ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger, *in casu* de Italiaanse oom van de verzoekende partij. De verwerende partij heeft in het kader van deze aanvraag geoordeeld dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging.

De verzoekende partij stelt dat zij en de referentiepersoon uit dezelfde familie komen, wat geenszins door de verwerende partij wordt betwist. De Raad herhaalt dat het verwant zijn op zich niet volstaat om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven aannemelijk te maken, zodat zij met een dergelijk betoog niet aannemelijk maakt dat onterecht werd gesteld dat niet kan blijken dat de verzoekende partij een gezinscel vormt met de referentiepersoon. Zij stelt verder dat zij, toen zij nog in Marokko verbleef, regelmatig financiële steun ontving van haar oom, wat steun vindt in de motieven van de bestreden weigeringsbeslissing en in de stukken van het administratief dossier. De verwerende partij heeft echter in de bestreden weigeringsbeslissing ook vastgesteld dat de tijdspanne tussen de laatste geldverzending en de aanvraag gezinshereniging meer dan anderhalf jaar betreft, dat het niet duidelijk is van welke middelen de verzoekende partij in tussentijd leefde, wat door de verzoekende partij, zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel, geenszins wordt weerlegd of ontkracht. Het gegeven dat de verzoekende partij *“meer dan anderhalf jaar geleden”* regelmatig financiële steun van de referentiepersoon ontving, toont niet aan dat er thans sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid anders dan de gewone affectieve en emotionele banden. Door louter te beweren dat zij bij haar komst naar België, hoewel zij niet samenwonen, door haar oom, die de rol van referentiepersoon opneemt, onder de hoede is genomen, dat zij zowel in België als in Marokko afhankelijk is van de referentiepersoon en dat er in deze omstandigheden een duidelijke afhankelijkheidsband van haar jegens de referentiepersoon is, zodat hun relatie wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM als *“gezinsleven”*, maakt zij dit evenmin concreet aannemelijk. Ook door louter aan te geven dat ten laste nemen makkelijker zal zijn voor de referentiepersoon als de verzoekende partij in België zou verblijven, toont de verzoekende partij geenszins aan dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, moment waarop de verzoekende partij overigens reeds in België verblijft, sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid anders dan de gewone affectieve en emotionele banden.

2.2.9. Waar de verzoekende partij stelt dat hetzelfde geldt voor de relatie tussen haar en de oom met wie zij samenwoont, herhaalt de Raad vooreerst dat uit het *“(a)ttest van gezinssamenstelling”* van de stad Kortrijk van 2 november 2022, dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt, blijkt dat zij sedert 30 augustus 2022 als *“niet verwant”* staat ingeschreven op het adres van de heer S.M.F.E.B. en dat uit geen enkel stuk in het administratief dossier of bij het verzoekschrift blijkt dat de heer S.M.F.E.B. de oom is van de verzoekende partij. Door verder louter voor te houden dat hetzelfde geldt voor de relatie tussen haar en de heer S.M.F.E.B. met wie zij samenwoont, maakt de verzoekende partij het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM geenszins concreet aannemelijk. Samenwonen wijst op zich immers niet op het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid.

2.2.10. Waar de verzoekende partij stelt dat de relatie tussen een neef en zijn oom bovendien wordt beschermd door artikel 8 EVRM als *“privéleven”*, licht zij geenszins toe op welke wijze, hoewel er *in casu* geen sprake is van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon, de heer S.M.F.E.B. of enig ander niet nader genoemd gezinslid, deze relaties wel degelijk dermate zijn dat ze onderdeel zouden vormen van een beschermingswaardig privéleven. Bovendien, zoals ook zal blijken uit wat volgt, is de verwerende partij wel degelijk overgegaan tot een belangenafweging in het licht van het aangevoerde privéleven van de verzoekende partij.

2.2.11. Waar de verzoekende partij verder nog betoogt dat de verwerende partij gedetailleerd moet uiteenzetten hoe die laatste, in het licht van de door haar vast te stellen dwingende maatschappelijke behoefte, de belangen afweegt tussen het recht op eerbieding van het privé-, familie- en gezinsleven en de legitieme doelstellingen van artikel 8, tweede lid van het EVRM, kan de Raad slechts vaststellen dat artikel 8, tweede lid in onderhavig geval geen toepassing vindt, daar het *in casu*, zoals tevens in het bestreden bevel wordt uiteengezet, niet gaat om een weigering van voortgezet verblijf.

2.2.12. Nu het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon of de heer S.M.F.E.B. en van een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, niet aannemelijk wordt gemaakt, ziet de Raad vooreerst niet in welk belang de verzoekende partij heeft bij haar betoog dat het bestreden bevel niet verwijst naar artikel 8 van het EVRM en merkt de Raad verder op dat er niet diende en dient te worden overgegaan tot een belangenafweging, zodat het betoog van de verzoekende partij waarin zij stelt dat de verwerende partij geen werkelijke belangenafweging heeft gemaakt, dat een redelijke belangenafweging niet alleen zou hebben vereist dat de voor haar gunstige elementen duidelijk worden uiteengezet, *quod non*, maar ook dat de redenen waarom de vereisten van openbare orde moeten prevaleren uitdrukkelijk worden weergegeven, dat zowel het Hof van Justitie als de Raad van State in verschillende arresten heeft bevestigd dat ervoor moet worden gezorgd dat er geen onevenredigheid bestaat tussen de gebruikte middelen (weigering verblijfsvergunning en bevel) en het nagestreefde doel (immigratiebeleid), dat dit echter op geen enkel moment werd gedaan door de verwerende partij, die de toepassing van artikel 8 van het EVRM op onderhavige zaak lijkt te betwisten en dat de motivering van het bestreden besluit daarom onevenredig lijkt en niet geldig kan worden geacht met betrekking tot haar privé- en gezinsleven, *in casu* niet dienstig is.

2.2.13. Bovendien stelt de Raad vast de verwerende partij alsnog is overgegaan tot een belangenafweging waarbij zij heeft vastgesteld dat de verzoekende partij een volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België, dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daartoe niet in staat zou zijn. De verzoekende partij betwist deze motieven niet.

2.2.14. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dus niet aannemelijk gemaakt, net zomin als een miskennis van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel, om dezelfde redenen: de verzoekende partij toont immers niet aan dat er sprake is van een gezins- of privéleven waarmee de verwerende partij in de bestreden beslissing geen of onvoldoende rekening heeft gehouden.

Wat betreft de overige elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet toont de verzoekende partij niet aan dat deze *in casu* van toepassing zouden zijn. Zij toont niet aan dat de verwerende partij op foutieve of kennelijk onredelijke wijze heeft gesteld dat er geen sprake is van minderjarige kinderen van de verzoekende partij in België noch van enige medische problematiek op naam van de verzoekende partij.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt, evenmin als een schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel in het licht van voormelde bepalingen.

2.2.15. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk dat de illegaliteit van het verblijf van de verzoekende partij door de verwerende partij werd vastgesteld. Er wordt immers gemotiveerd "*legaal verblijf in België is verstreken*".

Daar de verzoekende partij voorts niet concreet aannemelijk maakt dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en het niet ter discussie staat dat het legaal verblijf van de verzoekende partij in België is verstreken, kan niet worden besloten dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt aldus evenmin aangetoond.

2.2.16. Inzake de schending van het hoorrecht, wijst de verzoekende partij op artikel 41 van het Handvest. De Raad stelt vast dat uit de bewoordingen van dit artikel volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekende partij kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

Niettemin dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beroept op het recht om te worden gehoord.

Dit recht maakt wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45).

De hoorplicht naar Unierecht houdt het recht van eenieder in om te worden gehoord voordat een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 36).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 40).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Het bestreden bevel moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Uit vaste rechtspraak van het Hof blijkt dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08- C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU*, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, *Jurispr. blz. I 307*, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, *Jurispr. blz. I 8237*, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, *Jurispr. blz. I 9147*, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, § 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van de bestreden beslissing of de modaliteiten ervan hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Ook betreffende de aangevoerde schending van het principe '*audi alteram partem*' benadrukt de Raad dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden. Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen.

Het komt de verzoekende partij toe aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van de jegens haar getroffen bestreden beslissing. Indien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoekende partij en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

2.2.17. De verzoekende partij stelt dat dat zij, door haar toe te staan haar opmerkingen over een eventuele verwijdering te maken, haar argumenten betreffende het bestaan van een gezinsleven tussen haar en haar oom, haar afhankelijkheid van hem en haar onmogelijkheid om in Marokko voor zichzelf te zorgen, had kunnen ontwikkelen.

De Raad wijst erop dat de *in casu* bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd genomen in antwoord op de vraag van de verzoekende partij tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

De verzoekende partij had de mogelijkheid om in het raam van haar verblijfsaanvraag alle nuttige overtuigingsstukken over te maken en alle toelichtingen die zij vereist achtte mee te delen. De verzoekende partij toont niet aan dat zij niet alle nuttige toelichtingen die het nemen van het bestreden bevel hadden kunnen beïnvloeden, had kunnen verschaffen bij het indienen van de aanvraag om gezinshereniging. Dit geldt des te meer nu alle aangevoerde elementen, met name het bestaan van een gezinsleven tussen haar en haar oom, haar afhankelijkheid van hem en haar onmogelijkheid om in Marokko voor zichzelf te zorgen, betrekking hebben op de voorwaarden om gezinshereniging te bekomen en dus mee in het kader van de aanvraag hadden kunnen voorgelegd worden. Met haar betoog laat de verzoekende partij tevens na concreet toe te lichten welke specifieke omstandigheden zij hieromtrent in het kader van het hoorrecht had willen aanvoeren en op welke wijze die elementen zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure. Het betoog dat zij niet werd gehoord voor het nemen van het bestreden bevel is in die zin dan ook niet dienstig. In tegenstelling tot wat zij voorhoudt, maakt zij niet concreet aannemelijk dat de verwerende partij, door haar niet uit te nodigen om haar opmerkingen in te dienen, haar rechten van verdediging heeft geschonden en de zorgvuldigheidsplicht niet is nagekomen.

2.2.18. Een schending van de hoorplicht en het beginsel *audi alteram partem* blijkt niet. Evenmin blijkt een schending van de rechten van verdediging of de zorgvuldigheidsplicht.

2.2.19. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.20. Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

N. VERMANDER